

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	מימרא- statement ? קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ראיה- proof
מקרא- key:	

זבחים- פרת חטאת		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	
באו לנוב וגבעון וכו'													■	קוט.
מנא ה"מ?													^	קוט.
(דברים יב) כי לא באתם עד עתה אל המנוחה ואל הנחלה, אל המנוחה - זו שילה, נחלה - זו ירושלי	דה"ר:												■ !	קוט.
למה חלקן?													ז !	קוט.
כדי ליתן היתר בין זה לזה.													! !	קוט.
מעשר שני נמי ליתנן	ריש לקיש לר' יוחנן:												ז !	קוט.
מעשר - שם שם מארון קא ילפי, כיון דארון לא הוה, מעשר נמי לא הוא.	א"ל: [רבי יוחנן]												!	קוט.
אי הכי, פסח וקדשים נמי דשם שם מארון ילפי דכיון דארון לא הוה אינהו נמי לא הון	[ריש לקיש]												ז !	קוט.
דאמר לך הא מגיל? ר"ש היא	א"ל: [רבי יוחנן]												!	קוט.
אף צבור לא הקריבו אלא פסח וחובות הקבוע להן זמן, אבל חובות שאין קבוע להם זמן הכא והכא לא קרב, מעשר בהמה חובות שאין קבוע להן זמן הוא, ואיתקש מעשר דגן למעשר בהמה.	דאמר: [רבי שמעון]												!	קוט.
מכלל דלרבי יהודה קרב?													■	קוט.
אין													!	קוט.
מעשר שני ומעשר בהמה נאכלין בנוב וגבעון לדברי רבי יהודה.	דהאמר רב אדא בר מתנה:												!	קוט.
והא בעי בירק													ז !	קוט.
שלוש בירות הן: שילה, ונוב וגבעון, ובית עולמים?	ולאו תני רב יוסף:												!	קוט.
לאכילת מעשר שני ואליב דרבי יהודה.	הוא תני לה והוא אמר לה: [רב יוסף]												■ !	קוט.
באו לירושלים וכו'.													■	קוט.
כי לא באתם עד עתה אל המנוחה ואל הנחלה, מנוחה - זו שילה, נחלה - זו ירושלים, ואומר: (ירמיהו יב) היתה לי נחלתי כאריה ביער, ואומר: (ירמיהו יב) העיט צבוע נחלתי לי העיט סביב עליה, דברי רבי מנוחה - זו ירושלים, נחלה - זו שילה, ואומר: (תהילים קלב) זאת מנוחתי עדי עד פה אשב כי איתיה, ואומר: (תהילים קלב) כי בחר ה' בציון אוה למושב לו.	ת"ר: [רבי יהודה]												■ !	קוט.
בשלמא למ"ד: מנוחה - זו שילה, היינו דכתיב: אל המנוחה ואל הנחלה, אלא למ"ד: מנוחה - זו ירושלים, נחלה - זו שילה, אל הנחלה ואל המנוחה מיבעי ליה	רבי שמעון:												■ !	קוט.
הכי קאמר: לא מיבעיא מנוחה דלא מטיתו, אלא אפילו לנחלה נמי לא מטיתו.													!	קוט.
זו וזו שילה	תנא דבי רבי ישמעאל:												■ !	קוט.
זו וזו ירושלים.	רבי שמעון בן יוחי												■ !	קוט.
בשלמא למאן דאמר: מנוחה - זו שילה, נחלה - זו ירושלים, אי נמי איפכא, היינו דכתיב: (דברים יב) אל המנוחה ואל הנחלה, אלא למאן דאמר: זו וזו שילה או זו וזו ירושלים, מנוחה - נחלה מיבעי ליה													ז !	קוט.
קשיא.													■	קוט.
בשלמא למ"ד: זו וזו שילה, מנוחה - דנחו מכיבוש, נחלה - דפלגו התם נחלות, דכתיב: (יהושע יח) ויחלק להם יהושע ויפל להם גורל בשילה על פי ה', אלא למ"ד: זו וזו ירושלים, בשלמא נחלה - נחלת עולמים, אלא מנוחה - מאי מנוחה?													ז !	קוט.
מנוחת ארון, דכתיב: ויהי כנוח הארון.													!	קוט.
בשלמא למ"ד: זו וזו ירושלים, אבל שילה הוה שריא במות, היינו דכתיב: (שופטים יג) ויקח מנוח את גדי העזים ואת המנחה ויעל על הצור לה, אלא למ"ד: זו וזו שילה, ובמות הוה אסירן, מאי ויקח מנוח?													ז !	קוט.
הוראת שעה היתה.													!	קוט.

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	statement- מימרא ♣ challenge- קושיא ^ question- שאלה ! answer- תירוץ ■ proof- ראייה
מקרא-key:	

זבחים-פרת חטאת		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	קוט:
תנא דבי רבי ישמעאל כרבי שמעון בן יוחי, דאמר: זו וזו ירושלים												■	קוט:
וסימניך: משכי גברא לגברי.												■	קוט:
כל הקדשים וכו'.												■	קוט:
לא שנו אלא בשחיטה, אבל בהעלאה - כרת נמי מייחייב מאי טעמא? דאמר קרא: (ויקרא יז) ואליהם תאמר, על הסמוכין תאמר.	רב כהנא:											◇	קוט:
מי כתיב ועליהם תאמר? אליהם כתיב (ואליהם קרינו)	מתקיף לה רבה:											ז	קוט:
ארבעה כללות היה רבי שמעון אומר בקדשים:	ועוד תניא: [רבי שמעון]											■	קוט:
הקדישן בשעת איסור הבמות ושחט והעלה בשעת איסור הבמות בחוץ - הרי הן בעשה ולא תעשה ויש בהן כרת												■	קוט:
הקדישן בשעת היתר הבמות ושחט והעלה בשעת איסור הבמות - הרי הן בעשה ולא תעשה ואין בהן כרת												■	קוט:
הקדישן בשעת איסור הבמות ושחט והעלה בחוץ בשעת היתר הבמות - הרי הן בעשה ואין בהן בלא תעשה												■	קוט:
הקדישן בשעת היתר הבמות ושחט והעלה בשעת היתר הבמות - פטור מכלום												■	קוט:
תיובתא דרב כהנא תיובתא.												■	קוט:
ואלו קדשים וכו'												■	קוט:
סמיכה, דכתיב: (ויקרא א) לפני ה' וסמך.												◇	קוט:
שחיט צפון, דכתיב: צפונה לפני ה'.												◇	קוט:
מתנות סביב, דכתיב: (ויקרא יז) וזרק על המזבח סביב.												◇	קוט:
תנופה, דכתיב: (ויקרא י) והניף הכהן לפני ה'.												◇	קוט:
הגשה, דכתיב: (ויקרא ב) והגישה אל המזבח.												◇	קוט:
אין מנחה בבמה.	רבי יהודה:											◇	קוט:
לדברי האומר יש מנחה בבמה - יש עופות בבמה, לדברי האומר אין מנחה בבמה - אין עופות בבמה, (ויקרא יז) זבחים - ולא מנחות, זבחים - ולא עופות.	רב ששת:											■	קוט:
זכה, דכתיב: (ויקרא יז) וזרק הכהן.												◇	קוט:
בגדי שרת, (שמות כח) לשרת בקדש.												◇	קוט:
וכלי שרת, (במדבר ד) אשר ישרתו במ בקודש.												◇	קוט:
לריח ניחוח, דכתיב: (ויקרא א) לריח ניחוח לה'. מחיצה בדמים, דכתיב: (שמות כז) והיתה הרשת עד חצי המזבח.												◇	קוט:
ריחוי ידים, דכתיב: (שמות ט) ובקרבכם אל המזבח ירחצו.												◇	קוט:
לא שנו אלא בקדשי במה קטנה והקריבום בבמה קטנה, אבל בקדשי במה קטנה דקריבינהו בבמה גדולה - יש חיצוי.	רמי בר חמא:											■	קוט:
חזה ושוק תרומת לחמי תודה - נוהגין בקדשי במה גדולה ואין נוהגין בקדשי במה קטנה	מותיב רבה:											■	קוט:
אימא: נוהגין בבמה גדולה ואין נוהגין בבמה קטנה.												■	קוט:
לא שנו אלא בקדשי במה גדולה והקריבין בבמה גדולה, אבל בקדשי במה קטנה, אף על גב דקריבינהו בבמה גדולה - אין חיצוי.	איכא דאמרי, אמר רמי בר חמא:											■	קוט:
לימא מסייע ליה:												■	קוט:
חזה ושוק ותרומת לחמי תודה - נוהגין בקדשי במה גדולה ואין נוהגין בקדשי במה קטנה	[תניא]											■	קוט:

disputants-חולקים ♦ ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	statement-מימרא ■ ; קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראייה- proof
מקרא-key:	

זבחים-פרת חטאת		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב		
אימא: נוהגין בבמה גדולה ואין נוהגין בבמה קטנה.												■	◊	קוט:	
ופליגא דרבי אלעזר												■	◊	קוט:	
עולת במת יחיד שהכניסה בפנים - קלטוה מחיצות לכל דבר.	דאמר רבי אלעזר:											■	■	◊	קוט:
עולת במת יחיד שהכניסה לפנים והוציאה לחוץ, מהו? מי אמר: כיון דעיילא קלטה לה מחיצתא, או דלמא כיון דהור הדור?	בעי רבי זירא:												^	◊	קוט: